

erkender at være Morfinist eller Alkoholist. Han har derpaa givet et absolut benægtende Svar. Men tro De, mine Herre, at Sundhedsstyrelsen sender hans Benægtelse til mig, da man indstillede ham til joblikkelig Afsked? Nej, ikke en Gang det gør man. Han skriver i den samme Skrivelse, at naar man vil forelægge ham Beviserne for de falske Diagnoser, vil han udtale sig derom. Jeg har saa maattet forelægge ham disse Beviser, disse Erklæringer og bede ham om hans Udtalelse angaaende de Tilfælde, man har fremført imod ham. Sundhedsstyrelsen har ikke sendt mig noget, jeg har maattet gaa til ham selv. Man har i sin Tid sendt ham Dr. H. Levys og Overlæge Nielsens Klager. Han har bedt om at faa Beviser, men han har ingen faaet. Af det, der anføres mod ham i Retning af fejle Diagnoser, vil jeg tillade mig at fremdrage noget; det ærede Medlem fra Sakskebøing (Rørdam) har jo i Bladene fremdraget det. Nu kan man bedømme, hvad der foreligger, nu er alt offentligt, og saa kan i alt Fald de Insinuationer, der forleden Aften fandtes i et Blad om, at det ærede Medlem ikke skulde have handlet rigtigt, slaas til Jorden eller bekræftes. Der er først Klagen fra en Læge, der hedder H. Levy, den findes som Bilag 4 i de omdelte Aktstykker. Det hedder deri: „Den 19. Juli d. A. blev jeg i Kommunens Klinik i Griffenfeldtsgade konsulteret af en 19aarig Letmatros, der frembød et svært Udbrud af Syfilis“ — her følger saa den nærmere Beskrivelse — „han oplyste, at han havde gaaet til Undersøgelse i 2 Maaneder hos Dr. B. (fra 29/4—19/7 [sidste Gang]); endskønt Manden selv mente at være syg, havde han dog af Dr. B. Gang paa Gang faaet Udsagn om, at han intet fejlede“. Her bruger altsaa en Kollega mod en Kollega en Letmatros' Udtalelse uden at spørge Kollegaen, om det nu ogsaa er rigtigt, hvad Letmatrosen siger. Der var dog en Mulighed for, at denne ikke talte Sandhed. Nu skulle de Herrer høre, hvad Dr. B. svarer med Hensyn til denne Letmatros: „Den af Dr. Levy omtalte Letmatros er ganske nylig behandlet af mig fra 29. April 1911 for Chankersaar; han havde Paalæg om at møde hver Lørdag til Eftersyn af det ventede Udbrud af Syfilis og kom regelmæssigt til den 15. Juli, paa hvilken Dag endnu intet Udbrud var til Stede. Dette indfandt sig i Dagene 16.—19. Juli; og han blev derover saa forskrækket, at han ikke turde vente til Lørdag, men Onsdag den 19. søgte Dr. Levy, hvorefter han den

22. atter indfandt sig hos mig og fortsatte Behandlingen til den 23. December. Det er saa langt fra, at jeg „Gang paa Gang har sagt ham, at han intet fejlede“, at jeg straks ved hans første Besøg meddelte ham, at han var smittefarlig, og senere har givet ham den samme Meddelelse paa en trykt Blanket.“ — Det er den ene af de fejle Diagnoser. Om den anden skriver Dr. B.: „Overlæge Ludvig Nielsens Sigtelse for, at jeg „sikkert i Begyndelsen af 1909“ har udstedt en urigtig Attest, er saa vag og usikker i alle sine Angivelser, at den ikke kan imødegaaes. Jeg maa navnlig forlange mig Ordlyden af min Attest meddelt.“ Det var det, det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) opholdt sig ved i Gaar. Man har ikke en Gang forelagt Manden den Attest, som man siger er gal.

Endelig kommer det sidste Tilfælde, og det er maaske, hvis man skal tage det alvorligt i det hele taget, det ejendommeligste. Det sendes mig fra Sundhedsstyrelsen uden Bemærkning, bare som yderligere Støtte for Indstillingen om snarest at afskedige de paagældende Læger. Det er en senere Historie; den er fra 4. Januar. Paa den svarer Dr. B. følgende: „Den 3die Anklage af 4. ds. fra Overlæge Ludvig Nielsen bliver aldeles skandaløs ved den kolossale Uvidenhed, den paadutter mig. Det vilde unægtelig være „utroligt“, om en Læge, der gav sig blot lidt af med Syfilis, ikke kendte den merkurielle Mundlidelse. I dette Tilfælde var Sygdommens Natur aldeles evident, dels ifølge Mundens Tilstand, dels ifølge den syges egne Oplysninger om hendes Syfilis og dens Behandling — en Fejltagelse var kort sagt umulig. Men da hun var hos mig, kunde hun ikke aabne Munden saa meget, at jeg kunde overse Svælget, og da der var Momenter, som vakte min Mistanke om, at hun tillige kunde have Difteritis, fandt jeg det uforsvarligt at dirigere hende til Kommunehospitalet, men valgte at sende hende til Observation for Difteritis paa Blegdamshospitalet.“ Det er, hvad der er oplyst om de fejle Diagnoser i alle disse Tilfælde, og jeg har, som sagt, maattet fremskaffe Svaret fra Dr. B.

Den anden Læge, Dr. C. — der er i øvrigt ikke om ham anført noget bestemt Tilfælde af fejl Diagnose —, har ogsaa paa det bestemteste bestridt at være Morfinist og Alkoholist og paastaar ikke at have taget Morfin siden Sommeren 1908, og der er ikke noget som helst oplyst om, der er ikke en Gang en Paastand fra Anklagens Side om, at det ikke skulde være